

Liesbeth Van Impe
Hoofdredacteur

Buitengewoon

Met een openingsceremonie in Brussel wordt vandaag de aftrap gegeven van de Special Olympics, de Olympische Spelen voor mensen met een verstandelijke beperking. De Special Olympics worden wel eens bekeken als het sympathieke broertje van de 'echte' Spelen en de Paralympics, voor mensen met een lichamelijke beperking. Deelnemen heet er belangrijker te zijn dan winnen en het is vermoedelijk het enige sportevenement waar het grootste risico voor een scheidsrechter een groepsknuffel na afloop van de wedstrijd is.

Sympathiek dus, maar tegelijk wordt er wel eens meewarig over gedaan. 'Deelnemen is belangrijker dan winnen', mag dan wel een olympisch motto zijn, het kan bezwaarlijk de basispremissie van hedendaagse topsport genoemd worden. Special Olympics heten dan meer evenement dan sportmanifestatie te zijn. Dat is een schouderklopje waard, maar niet noodzakelijk ook aandacht.

Kevin De Bruyne, Kim Gevaert en Jean-Michel Saive protesteerden met een opgemerkte en rake affichecampagne al tegen het stiefmoederlijk behandelen van de Special Olympics. Nu de Spelen in ons land georganiseerd worden, kunnen wij alvast het goede antwoord geven op hun directe vraag: natuurlijk verdienen ook de deelnemers aan deze Olympische Spelen alle steun, aanmoediging, emotie en passie die zo onlosmakelijk verbonden zijn met sport.

”

Deelnemen aan de Special Olympics is al een beetje gewonnen hebben

Verderop in de krant leest u de getuigenissen van vier deelnemers. Ze dromen, net als andere atleten, van die bronzen, zilveren en, als het even kan, gouden medaille. Ze hebben, net als andere atleten, naar deze Spelen toegeleefd. Ze zijn even hard van plan alles te geven. En elk van hen heeft zijn kleine en grote overwinningen al geboekt. Ze hebben moeten vechten tegen de vooroordelen die hen aan de kant zetten in de 'normale' sportclubs. Tegen hun eigen beperkingen. Tegen de lage verwachtingen van een samenleving die zo moeilijk om kan met anders zijn.

Deelnemen aan de Special Olympics is al een beetje gewonnen hebben. Gewonnen van het eigen lijf dat niet altijd mee wil. En gewonnen van de obstakels die we voor mensen met een beperking nog net iets hoger maken.

Daarom is *Het Nieuwsblad* mediapartner van deze Special Olympics. Daarom zitten we vandaag op de eerste rij. Omdat deze mensen en hun prestaties echt buitengewoon zijn.

> Pagina 28: Wij supporteren voor...
Reageer www.nieuwsblad.be

Te veel breien,

● In rusthuizen zijn mannen in de minderheid

● Zij vinden het animatie-aanbod te vrouwelijk

● Hierdoor trekken ze zich meer terug in hun kamer

Rusthuizen kiezen te vaak voor typisch vrouwelijke activiteiten als kook- of breilessen, zo leert onderzoek van de Arteveldehogeschool. De mannelijke bejaarde, een minderheid in onze rusthuizen, doet noodgedwongen mee met de vrouwen of blijft gewoon in zijn kamer. *JONAS MAYEUR*

Net nu zal worden bespaard op animatie

Uit het onderzoek blijkt dat meer dan 13 procent van de bejaarden zijn sociale leven onbevredigend vindt. De meesten geven aan dat hun tijd in het rusthuis de op twee na slechtste uit hun leven is. Er is dus een belangrijke taak weggelegd voor de animatoren.

'Samen met de vrijwilligers bepalen zij het welzijn van de bejaarden', zegt Tarsi Windey

van Zorgnet Vlaanderen. 'Animatoren zijn een noodzakelijke aanvulling op het werk van het verplegend personeel.'

Maar volgens uitgelekte besparingsplannen wil minister van Welzijn Jo Vandeurzen (CD&V) fors besparen op de subsidies voor animatie. Het budget zou tegen 2016 van 44 miljoen euro naar 19 miljoen gaan. 'De expertise

van animatoren kwijtspelen zou een ramp zijn', zegt Windey. 'We gaan die mensen niet ontslaan.'

De enige optie is volgens Zorgnet Vlaanderen het verhogen van de prijs die bejaarden betalen met 30 tot 60 euro per maand.

Volgens het kabinet-Vandeurzen is het te vroeg om al conclusies te trekken. (jom)

RUSTHUIZEN
MANONVRIENDELIJK

TIMMERZAAL

Professor Gerontologie Patricia De Vriendt van de Arteveldehogeschool in Gent bevroeg met haar team ruim 150 bewoners uit 40 West- en Oost-Vlaamse rusthuizen. 'Wat doen senioren in een rusthuis en hoe voelen ze zich daarbij?', wilde De Vriendt weten. Conclusie: het is over het algemeen goed leven in de Vlaamse rusthuizen, maar het aanbod aan activiteiten is té vrouwelijk. Rusthuizen mikken te veel op de grootste gemene deler. En mannen blijven te vaak in de kou staan.

'Veel mannen beleven plezier aan activiteiten die ze zelf als typisch vrouwelijk beschrijven. Maar anderen haken af, of komen alleen koken omdat er die dag geen alternatief is', zegt De Vriendt.

De studie toont aan dat mannelijke bejaarden in Oost- en West-Vlaanderen hun verblijf in het rusthuis als negatiever ervaren dan vrouwen. Zo vindt 70 procent van de vrouwen dat er genoeg aandacht wordt geschonken aan animatie, terwijl dat bij mannen 'maar' 64 procent is. Ook de appreciatie van de fysieke omgeving en het so-

ciale leven ligt bij mannen lager.

Tarsi Windey van Zorgnet Vlaanderen, een van de koepels van Vlaamse rusthuizen, is niet verbaasd over de resultaten van het onderzoek. 'Het is niet

eenvoudig voor mannen een aangepast programma te voorzien', zegt Windey. 'De wereld van de ouderenzorg is bemand door vrouwen. Ik schat dat 90 procent van het personeel vrouwelijk is. En vaak van jon-

In de schaduw van 'Thuis':
het rapport van het nieuwe
televisieseizoen

14

Philippe Geubels:
'Ik bereid me voor
op de baby door uit
te gaan'

20

Vader van
Emma schrijft
boek over ramp
in Sierre

32

Wendy Van Wanten
wil 'slimste mens'
worden

54

te weinig petanque

ZO IS HET MEESTAL:
Veel vrouwen in het
rusthuis, met als
animatie-aanbod
brei- en kooklessen

ZO KAN HET OOK:
Elke maand
mannenmiddag,
met petanque,
frietjes en een Leffe

gere leeftijd. Het is voor hen niet evident om zich in te leven in de wereld van bejaarde mannen.'

Komt daar nog bij: de middelen van rusthuizen zijn beperkt. 'Er is geen tijd en geld om iedereen elke dag zijn favoriete bezigheid te laten uitoefenen', zegt adviseur Daniël Vandermeulen van Ferubel, de koepel van private rusthuizen.

Aardappelen snijden

In woonzorgcentrum Meunykkenhof in het West-Vlaamse Koekelare kennen ze het fenomeen van de mannen die ongeïnteresseerd in hun kamer achterblijven. 'Onze mannelijke bewoners tonen weinig interesse voor een zangmiddag of gymnastiek', zegt ergotherapeute Sarah Deckers. Daarom is er elke maand is er een mannenmiddag, een aangepaste activiteit met aangepaste drank.

De mannen van het Meunykkenhof kiezen zelf wat er tijdens hun middag gebeurt: petanque bijvoorbeeld, bingo met bierkaartjes of... verse frietjes maken. Ook dat blijkt een typisch mannelijke activiteit. 'Veel mannen hielpen

thuis ook al met de voorbereidingen van het koken, groenten snijden of frietjes maken. Ze zien dat als mannenwerk', zegt Deckers. 'We geven ze tijdens

99 TARSU WINDEY
Zorgnet Vlaanderen

**Voor de doorgaans
jonge vrouwelijke
verzorgers is het
moeilijk zich in te
leven in de wereld
van bejaarde mannen**

het snijden wel een lekkere Leffe.'

Naast mannenmiddagen zijn er in Koekelare ook aangepaste uitstappen. Naar een brouwerij of naar het Oldtimer Motor Museum in het nabijgelegen Oudenburg bijvoorbeeld. 'De mannelijke bewoners hechten daar groot belang aan en voelen zich vereerd als het eens een middag volledig rond hen draait.'

Zorg op maat van individu

Volgens Luc Griep, directeur van VLOZO, dat eenvijfde van

de woonzorgcentra in Vlaanderen vertegenwoordigt, is wat ze in Koekelare doen, niet per se uitzonderlijk. Hij ontkent dat alleen vrouwen aan hun trekken komen in de Vlaamse woonzorgcentra. 'Een rusthuis dat alleen een standaardpakket aan activiteiten aanbiedt, is niet meer van deze tijd. De meeste rusthuizen vragen al bij opname naar de interesses van hun nieuwe bewoner. Dat moet ook, want de Vlaming is steeds mondiger en verwacht dat we ons aanpassen.'

Dat lukt hen goed, zegt Griep. 'Ik heb zelf in een rusthuis gewerkt waar een man die slecht te been was, toch kon tuineren. Zelfs toen hij in een rolstoel belandde, vond het personeel een oplossing.'

'Het klopt dat er heel veel goeie voorbeelden zijn', zegt professor De Vriendt. 'Er gaat al heel veel goed, maar de cijfers tonen aan dat het beter moet. Vraag aan elke bewoner wat hij of zij wil doen, leer ze allemaal kennen, en geef hem of haar zoveel mogelijk inspraak en zelfstandigheid. Ik besef dat de middelen beperkt zijn, maar je kan ook creatiever en innovatiever zijn zonder meer geld uit te geven.'

Foto: Kurt Desplenter

Foto: blg